

Csak Jézus egyedül

Lekció: Lk 9,28-36.

Textus: Mk 17,8. „Amikor föltekintettek senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.”

1.) Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost meg Jakabot, és felment a hegyre imádkozni.

12 tanítvány közül miért őket? Éppen ezt a három embert. Simon Péter, aki egy egyszerű halász volt, aki olyan sokszor kételkedett, aki olykor elbukott, másszor kiállt Jézus mellett. János és Jakab a Zebedeus fiai, akik elsőként akartak lenni az Isten országában. Miért pont ők?

Két válaszom van ma: az egyik azért, hogy megerősödjön a hitük, mert ezzel akarta őket Jézus felkészíteni arra, ami majd rá és rájuk vár. A másik pedig, hogy példává lehessenek a többiek számára.

Talán van közöttünk olyan, aki maga is feltette már ezt a kérdést. Miért pont én? Miért velem történik mindez? Miért én kaptam ezt a nehéz feladatot, vagy éppen kitüntetést, kerültem nehéz helyzetbe, lettem beteg. Miért engem hagyott el a házastársam? Miért, miért, miért? Oly sok a miért?

A mi miértjeinkre is hasonló a válasz: Azért, hogy többet imádkozz és megerősödjél az Úristennel való kapcsolatodban, közelebb legyél hozzá lélekben. A másik pedig, mert te vagy az, aki el tudod hordozni az adott feladatot, helyzetet és példává lehetsz mások számára, vagy ezzel készíted fel Istent arra, ami rád vár.

2.) Nem céltalanul indult el Jézus, imádkozni ment a hegyre.

Együtt mentek négyen, de mintha csak Jézus imádkozna. A többieket pedig elnyomja az álom. Ismerős a jelenet? A Gecsemáné kertben is ez történt később.

Többször is találkozunk azzal az evangéliumokban, hogy Jézus imádkozni megy. Tényleg szüksége van rá? Igen! Ebből is látszik, hogy valóságos ember, nem csak valóságos Isten. Szüksége van arra, hogy a mindennapokból kiszakadjon. Szüksége van olyan időre, amikor Isten jelenlétében lehet. Ezért megy fel a hegyre. Kiszakadni abból ami hétköznapi. Belekerülni az élet forrásába, megfürödni Isten jelenlétében, feltölteni a következő időre. Ezért jövünk a templomba is. Dícsérni Istent és az ő jelenlétét keresni közösen.

Diákkoromban többször voltam barátokkal, hitben keresőkkel a Bakonyban. Tartottunk olyan időt, amit remetenapnak nevezünk. Csendben voltunk egyenként, beszámolót is készítettünk egymásnak róla. Ki imádkozott, ki a természetet figyelte, ki olvasott valamit, valaki egy versről gondolkodott.

Belegondoltam mennyi mindent kipróbált már az ember, hogy kiszakadjon a hétköznapiából. Voltak remeték, elvonultak kolostorokba emberek. Vannak és voltak is zárándoklatok, némasági fogadalmat tett emberek. Azután az ember talált mindenféle szereket, drogokat, amelyekkel kiszakíthatja magát mesterségesen a hétköznapiából. Hihetetlen ötletességgel tudjuk ezeket alkalmazni. Pedig mire van szükségünk?

Az Istentől kapott lélek visszavágyik a Teremtőhöz, az Ő jelenlétébe. Erre van szükségünk, hogy odamenjünk időnként Isten jelenlétébe! A legegyszerűbb módja ennek, felmenni a hegyre és imádkozni. Vagy leülni a tóparton, kísértálni az erőbe egy padra, vagy egy tisztásra és csendben várni a Ő jelenlétének a megtapasztalására. Lelkigyakorlat, imádság, csendesség...mindegy hogy hívjuk.

3.) Imádkozás közben arca elváltozott és ruhája fehéren tündöklött.

Amikor imádkozunk mi lehajtjuk a fejünket és összetesszük a kezünket. Más máshogyan csinálja. Imádságban mindent Isten elé vihetünk. Örömet, nehézséget, betegséget, fájdalmat, gyászt,

kétséget, kérdést, lelki küzdelmet, bántást, hálaadást, másért való aggodalmakat – mindent. Az biztos, hogy aki teljes szívvel és őszintén imádkozik, imádkozás után más szemmel néz a világra. S talán más tekintettel is. Megnyugodva. Letettem Isten elé!

Megélted már ezt testvérem? Mert ha nem, akkor bízatalak vigyél mindent, ami a lelkedet nyomja Isten elé. Tedd le Jézus keresztségéhez és megnyugszik a lelked.

Jézus ruhája fehérén tündöklött. Ilyet az angyalokról olvasunk. Az ő ruhájuk fényes és ragyogó, amikor üzenetet hoznak az embereknek. Ebben az esetben Jézus ruhája ragyog. Ilyen ragyogás volt, amikor megszületett és ilyen ragyogás lesz, amikor visszajön akkor is.

4.) Íme két férfi beszélt vele: Mózes és Illés, akik élete végéről beszéltek....

Mózes és Illés már rég meghaltak. A három tanítvány mégis szemtanúja volt annak, hogy Jézus beszélget velük. Miért pont ők? Mózes volt, aki kiszabadította a népet Egyiptomból. A fogságból. Útközben kapott bizony sok bántást ezért, mégis elvégezte a feladatát. Mert bízott Isten tervében és bölcsességében. Illés pedig Isten igaz prófétája volt, az üldözés idején is, és sok csodát tett az emberek között Isten erejével. Végül tüzes szekéren vitte fel Isten a mennybe. Mindketten tudtak valami olyat mondani, amit már megtapasztaltak és ami hasonló volt ahhoz, ami Jézusra vár. Hiszen mi már tudjuk, hogy Jeruzsálemben kigúnyolták, a sajátjai támadtak rá, saját népe vezetői adták halálra. Mégis kitartott Isten tervében, s végül felemeltetett a mennybe. Szüksége volt Jézusnak erre a biztatásra, ezekre a figyelmeztetésekre, tanácsokra. De az Atya nem hagyta segítség nélkül. Minket sem hagy soha segítség nélkül!

5.) Mester, jó nekünk itt lennünk.

A tanítványok elaludtak, de amikor felébredtek látták a nagy dicsőséget. Isten jelenlétének a dicsőségét. Tudták jó ott lenni. Ott is akartak maradni. Természetes dolog ez. Amikor megtapasztaljuk, hogy valahol, valamilyen helyzetben jó nekünk, szeretnénk ott maradni mindig. A kisgyerekek az apai, anyai ölelésben; a fiatalnak a biztonságot nyújtó családban, a fáradt embernek a puha meleg ágyban, a betegnek a gondoskodó ellátásban, a szerelmeseknek egymás tekintetében. Egy-egy nyári táborban, a csendben. Isten jelenlétében.

Te is vágsz erre? Isten jelenlétében lenni? Valahol ahol jó, ahol biztonságos, ahol megéled a teljességet? Kérd teljes szívedből, keresd az alkalmakat, hogy megérezhessed, átélhessed Isten dicsőségének kiáradását az életedben.

Alighogy kimondta Péter felhő támadt és beárnyékolta őket. Nagyon megrémültek. És hang hallatszott: ez az én fiam, akit kiválasztottam reá hallgassatok!

Van, hogy Isten jelenlétében nem kell beszélni. Egyszerűen csak ott lenni és hagyni, hogy feltöltsön.

Isten pedig útmutatást ad: Rá hallgassatok!

6.) Amikor a hang hallatszott, Jézust egyedül találták.

Másik evangéliumban úgy olvassuk, hogy nem láttak mást, csak Jézust egyedül. Minden más eltűnt, mint egy látomás, mint egy álom. Az Úr jelenlétébe egyedül Jézus az Út. Nincs más. Sem próféta, sem ósatya, sem szentek, sem angyalok, sem semmiféle csodaszer. Egyedül Jézus. Erről szól ez a történet. Péter, János és Jakab a tanúk erre. Ott akkor a hegyen valami új kezdődött a tanítványok szívében. Még nem értették, talán még nem is érthették, s ezért hallgattak róla sokáig. Máshol úgy olvassuk, maga Jézus tiltja meg nekik, hogy beszéljenek róla. Mert még nem értik. Mert még azok sem értenék, akiknek elmondhatnák.

Egyedül Jézus a megváltás útja. Neked és nekem egyaránt. Nincs semmi csodaszer, ami megoldhatná ezt. Nincs hely vagy eszköz vagy ember, aki pótolhatná. Egyedül Jézus az út az

Atyához. Egyedül Jézus által van kegyelem. Egyedül Jézus által van megváltás. Jó nekünk Jézussal lenni. Nem kell másra nézni és nem szabad másra hallgatni. Vele mentek fel a tanítványok a hegyre. Menjünk fel mi is. Talán csak lélekben, de menjünk fel a hegyre és mondjunk el mindent a mi mennyei Atyánknak, ami a szívünkben van.
Ne titkoljunk el semmit, ő úgyis tudja. Jézussal menjünk, ő jár követségben előttünk.
Bármilyen nyomja a szívedet, bármilyen kérdésed van, ő meghallgat.

Tata, 2018. július 29.

Nagy Krisztina